

Poemes

i

cânçons

© Echen Photography

Índex

Res no es mesquí	5
A Margalida	7
Cançó de na Ruixa Mantells	9
Pare	13
Corrandes de l'exili	15
Jo em donaria a qui em volgués	17
La balanguera	19
Qualsevol nit pot sortir el sol	20
Cançó de rem i de vela n. XII	23
Vinyes verdes vora el mar	24
Amor particular	27
Bon dia	29
Boig per tu	31
Itaca	33

Joan Salvat Papasseit

Va néixer a Barcelona el 16 de maig de 1894 en el si d'una família obrera. El seu pare era fogoner de vaixell i va morir d'accident el 1901. Als 13 anys va començar a treballar en una adrogueria. Ben aviat es va interessar per la literatura i va començar a freqüentar l'ambient de les tertúlies literàries. Als 21 anys va començar a treballar de llibreter a les Galeries Laietanes, i va iniciar la publicació d'"*Un Enemig del Poble*".

L'any 1918 es va casar amb Carme Eleuterio i el mateix any va publicar *Humo de fàbrica*, llibre on va recollir una part dels seus articles revolucionaris escrits en castellà.

El 1919 va publicar el seu primer llibre de poesia, *Poemes en ondes hertzianes*. També, però, el 1919 li és diagnosticada una tuberculosi, la malaltia que cinc anys més tard, el 7 d'agost 1924, acabarà amb la seva vida.

Durant els cinc anys darrers de la seva vida va publicar *L'irradiador del port i les gavines* (1921), *Les conspiracions* (1922), *La gesta dels estels* (1922) i *El poema de la rosa als llavis* (1923); *Ossa Menor*, el seu darrer llibre, va sortir publicat pòstumament el 1925.

Res no es mesquí

Res no és mesquí,
ni cap hora és isarda,
ni és fosca l'aventura de la nit.

I la rosada és clara
que el sol surt i s'ullprèn
i té delit del bany:
que s'emmiralla el llit de tota cosa feta.

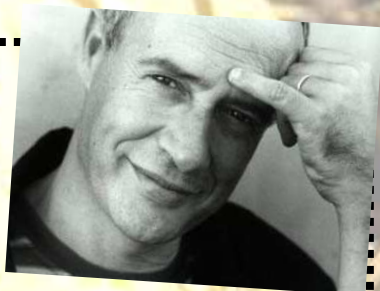
Res no és mesquí,
i tot ric com el vi i la galta colrada.
I l'onada del mar sempre riu,
Primavera d'hivern - Primavera d'estiu.
I tot és Primavera:
i tota fulla, verda eternament.

Res no és mesquí,
perquè els dies no passen;
i no arriba la mort ni si l'heu demanada.
I si l'heu demanada us dissimula un clot
perquè per tornar a néixer necessiteu morir.
I no som mai un plor
sinó un somriure fi
que es dispersa com grills de taronja.

Res no és mesquí,
perquè la cançó canta en cada bri de cosa.
-Avui, demà i ahir
s'esfullarà una rosa:
i a la verge més jove li vindrà llet al pit.

Joan Isaac

Neix el 1953 a Esplugues de Llobregat. Des del 1974 viu a la ciutat de Barcelona, on va estudiar la carrera de Farmàcia.

El 1973 comença la seva carrera musical en solitari amb el nom artístic de Joan Isaac. La seva producció artística es veu influenciada en els seus primers anys per poetes en llengua catalana, Joan Salvat-Papasséit, Josep Carner i Miquel Martí i Pol, i més tard per poetes francesos com Paul Verlaine i Arthur Rimbaud.

El 1975, es publica el seu primer LP que es titula *És tard*. El 1977 es publica el seu segon LP, *Viuire*. En aquest treball s'enregistra per primer cop la seva cançó més emblemàtica: *A Margalida*, que ha esdevingut una cançó molt popular a Catalunya, arribant a ser tot un himne contra la pena de mort. Va estar inspirada en la execució el 1974, a la presó Model de Barcelona del jove anarquista català Salvador Puig Antich.

El 1984 Joan Isaac desapareix de la escena musical catalana per decisió pròpia. Catorze anys després, el 1998, publica *Planeta Silenci* on recupera vuit dels seus clàssics, com *A Margalida*. El 2004 publica una obra pels seus primers cinquanta anys, trenta-cinc dedicats a la música. El projecte és diu *Només han passat cinquanta anys*.

A Margalida

Vas marxar no sé on.
Ni els cims ni les aus
no et saben les passes.
Vas volar sens dir res
deixant-nos només
el cant del teu riure.

No sé on ets, Margalida,
però el cant, si t'arriba,
pren-lo com un bes.

Crida el nom
del teu amant,
bandera negra al cor.

I potser no sabràs
que el seu cos sovint
ens creix a les venes
en llegir el seu gest
escrit per parets
que ploreu la història.

No sé on ets, Margalida,...

I que amb aquesta cançó
reneixi el seu crit
per camps, mars i boscos,
i que sigui el seu nom
com l'ombra fidel
que és nostra tothora.

No sé on ets, Margalida,...

Miquel Costa i Llobera

Miquel Costa i Llobera fou un poeta mallorquí nascut a Pollença el 1854. Fill d'una família de propietaris rurals, orfe de mare als 11 anys, va créixer molt influït per un oncle seu, metge de Pollença, que li va descobrir el paisatge local i l'interès pels clàssics.

El 1906 llegí el discurs presidencial dels Jocs Florals de Barcelona, publicà en aquesta ciutat *Horacianes* i hi participà en el I Congrés Internacional de la Llengua Catalana.

Morí a la Ciutat de Mallorca el 1922 mentre predicava a la trona de l'església de les Tereses.

A l'any 1970, a la muntanya de Montjuïc (Barcelona), es van crear els **Jardins Mossèn Costa i Llobera**, un jardí botànic dedicat a Miquel Costa.

Les seves obres més destacades són: *Poesies* (1885), *De l'agre de la terra* (1887), *Tradicions i fantasies* (1903), *Horacianes* (1906), *Visions de Palestina* (1908).

Cançó de Na Ruixa Mantells

Passant gemegosa com fa la gavina
que volta riberes i torna a voltar,
anava la boja del Camp de Marina
vorera de mar.

Descalça i coberta de roba esquinçada,
corria salvatge, botant pels esculls;
i encara era bella sa testa colrada,
la flor de sos ulls.

Color de mar fonda tenia les nines,
corones se feia de lliris de mar,
i arreu enfilava cornets i petxines,
per fer-se'n collar.

Així tota sola, ran ran de les ones,
ja en temps de bonança, ja en temps de maror,
anava la trista cantant per estones
l'estranya cançó.

"La mar jo avorria mes ja l'estim ara
des que hi té l'estatge l'amor que em fugí.
No tinc en la terra ni pare ni mare,
més ell és aquí!

Un temps jo li deia: pagès te voldria,
pagès, anc que fosses pastor o roter;
i dins la mar ampla, com ell no n'hi havia
d'airós mariner.

Bé prou li diria cançons la sirena
quan ell a la lluna sortia a pescar:
per'xò ma finestra deixava sens pena,
sortint a la mar.

La mar el volia, jamai associada
de vides, fortunes, tresors i vaixells;
i d'ell va fer presa dins forta ventada
Na Ruixa-mantells.

Na Ruixa és la fada d'aquestes riberes,
que allà a les grans coves, endins, té l'hostal
amb arcs i figures, amb llits i banyeres
de nacre i coral.

Per bous de sa guarda dins fondes estables
allà té Na Ruixa clapats vellsmarins;
si vol per son carro cavalls incansables,
allà té delfins.

Quan surt, va vestida de seda blavosa,
amb totes les tintes del cel i la mar,
i blanc com la cresta de l'ona escumosa
son vel fa volar.

De l'arc que entre núvols promet la bonança,
la faixa ella imita per fer son cinyell...
Mes ai del qui rema, quan ella li llança
son ample mantell!

Perdut és el naufrag quan ella el socorre
i el pren entre els signes del vel florejat...
La roca feresta serà ja la torre
on quedi encantat.

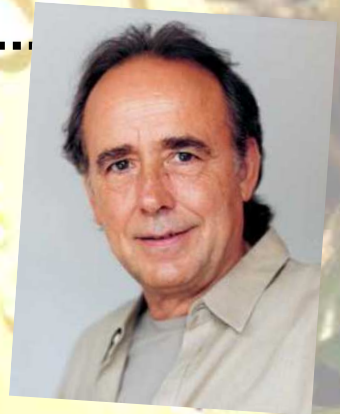
Allà té Na Ruixa mon bé, dia i nit,
on ell cosa humana no veu ja ni sent.
Ai, si ell m'escoltava, bé prou sortiria
de l'encantament!"

Així tota sola, ran ran de les ones,
ja en temps de bonança, ja en temps de maror,
anava la trista cantant per estones
l'estranya cançó.

Un vespre d'oratge finí son desvari:
son cos a una cala sortí l'endemà;
i en platja arenosa, redòs solitari,
qualcú l'enterrà.

No té ja sa tomba la creu d'olivera,
mes lliris de platja bé en té cada estiu,
i sols ja hi senyala sa petja lleugera
l'aucell fugitiu...

Joan Manuel Serrat

Va néixer el 27 de Desembre de 1943 a Barcelona. Cursà els estudis de Perit agrícola. El 1960 va compondre la seva primera cançó: **Una guitarra**; el 1962 ingressà en Els Setze Jutges com a membre número tretze. Els Setze Jutges era una organització que demanava que els deixessin cantar en català, fet prohibit en aquell moment. Va debutar a Barcelona el 1965 i assolí aviat grans èxits amb cançons, com **Ara que tinc vint anys**, **Cançó de matinada**, **El drapaire**, **La tieta**, etc.

Inicialment cantà només en català. Més tard, ha alternat en els seus enregistraments i actuacions el català i el castellà. Entre d'altres, ha editat discos amb poemes de Machado, M. Hernández i M. Benedetti.

Ha publicat entre d'altres els discos **En tránsito**, (1981), **Fa vint anys que tinc vint anys** (1983), **El sur también existe** (1984), **Cada loco con su tema** (1985), **Bienaventurados** (1987), **Utopía** (1992), **Nadie es perfecto** (1994) i **Banda sonora d'un temps, d'un país** (1996), disc on retia homenatge a la cançó, executant temes de Raimon, Lluís Llach i Maria del Mar Bonet, entre d'altres. Per altra banda, la gira "El gusto es nuestro", realitzada juntament amb **Ana Belén**, **Victor Manuel** i **Miguel Ríos** al llarg dels anys 1996 i 1997 tingué un èxit considerable de crítica i públic.

Pare

Pare
digueu-me què
li han fet al riu
que ja no canta.

Rellisca
com un barb
mort sota un pam
d'escuma blanca.

Pare
que el riu ja no és el riu.

Pare
abans que torni l'estiu
amagui tot el que és viu.

Pare
digueu-me què
li han fet al bosc
que no hi ha arbres.

A l'hivern
no tindrem foc
ni a l'estiu lloc
per aturar-se.

Pare
que el bosc ja no és el bosc.

Pare
abans de que no es faci fosc
ompliu de vida el rebost.

Sense llenya i sense peixos,
pare,
ens caldrà cremar la barca,
llaurar el blat entre les enrunes,
pare

i tancar amb tres panys la casa
i deia vostè...

Pare
si no hi ha pins
no es fan pinyons
ni cucs, ni ocells.

Pare
on no hi ha flors
no es fan abelles,
cera, ni mel.

Pare
que el camp ja no és el camp.

Pare
demà del cel plourà sang.
El vent ho canta plorant.

Pare
ja són aquí...
Monstres de carn
amb cucs de ferro.

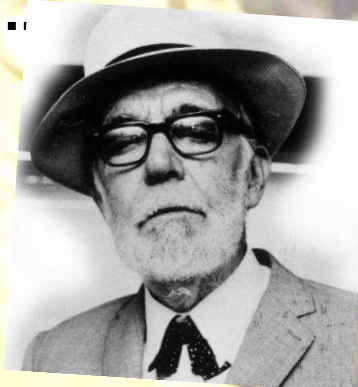
Pare
no, no tingueu por,
i digueu que no,
que jo us espero.

Pare
que estan matant la terra.

Pare
deixeu de plorar
que ens han declarat la guerra.

Joan Oliver (Pere Quart)

Neix l'any 1899 en el si d'una destacada família pobre de la burgesia industrial sabadellenca. Fou el quart d'onze germans, dels quals en fou l'únic supervivent. D'aquí pren el pseudònim amb el qual signarà l'obra poètica: Pere Quart.

Durant la Guerra Civil es compromet políticament amb el bàndol republicà. És cofundador i cap de publicacions de la Institució de les Lletres Catalanes. Crea l'*Oda a Barcelona* (de clara tendència nacionalista i revolucionària) i l'obra teatral *La fam* (on es plantegen els problemes de la revolució). Acabada la guerra s'exiliarà primer a França, s'embarcarà cap a Buenos Aires i s'establirà definitivament a Santiago de Xile. Va tornar a Barcelona l'any 1948.

Alguns dels seus poemes han estat musicats per cantautors com Lluís Llach, Joan Manuel Serrat, Raimon i Ovidi Montllor. L'any 1986 morí a Barcelona i fou enterrat a la seva ciutat natal, Sabadell.

Es pot destacar de la seva obra teatral: *Gairebé un acte o Joan, Joana i Joanet*. (1929), *El 30 d'abril*. (1935), *Allò que tal vegada s'esdevingué* (1936) i *La fam* (1938). I de la seva poesia: *Bestiari* (1937), "*Oda a Barcelona*" (1936), *Terra de naufragis* (1956) i *Refugi de versos*, obra pòstuma (1987).

Corrandes de l'exili

Una nit de lluna plena
tramuntàrem la carena,
lentament, sense dir res...

Si la lluna feia el ple
també el féu la nostra pena.
L'estimada m'acompanya
de pell bruna i aire greu
(com una Mare de Déu
que han trobat a la muntanya).

Perquè ens perdoni la guerra,
que l'ensagna, que l'esguerra,
abans de passar la ratlla,
m'ajec i beso la terra
i l'acaronó amb l'espatlla.

A Catalunya deixí
el dia de ma partida
mitja vida condormida;
l'altra meitat vingué amb mi
per no deixar-me sense vida.

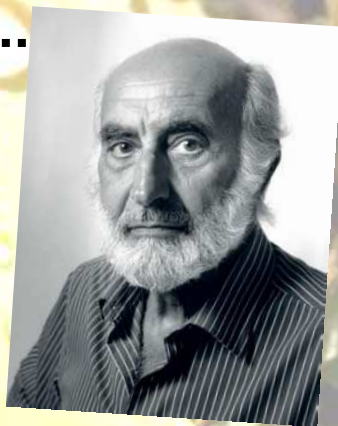
Avui en terres de França
i demà més lluny potser,
no em moriré d'enyorança
ans d'enyorança viuré.

En ma terra del Vallès
tres turons fan una serra,
quatre pins un bosc espès,
cinc quarteres massa terra.

«Com el Vallès no hi ha res.»
Que els pins ceneixin la cala,
l'ermita dalt del pujol;
i a la platja un tenderol
que bategui com una ala.

Una esperança desfeta,
una recança infinita.
I una pàtria tan petita
que la somio completa.

Josep Palau i Fabre

Va néixer el 21 d'abril de 1917 a la ciutat de Barcelona, fill del pintor, decorador i inventor de joguines Josep Palau i Oller. Va estudiar lletres a la Universitat de Barcelona i, durant els anys cinquanta va treballar activament en la recuperació de la literatura i la cultura catalanes sota el franquisme. Morí a Barcelona el 23 de febrer del 2008.

A finals dels anys trenta va iniciar la creació literària en el camp de la poesia. Va fundar i col·laborar amb revistes com *Poesia* i *Ariel*, a més de l'editorial "**La Sirena**", que editaria obres, per exemple, de Salvador Espriu.

A més de la poesia, va conreat el teatre, la narrativa breu i l'assaig. Palau i Fabre va ser, a més, un actiu traductor.

Al llarg de la seva carrera va rebre diversos premis literaris: l'any 1984 el Premi Literatura Catalana d'assaig de la Generalitat de Catalunya per *Nous quaderns de l'alquimista*, el 1996 el Premi Nacional de Literatura concedit per la Generalitat de Catalunya per *Contes de capçalera*, el 1998 el Lletre d'Or per *Estímat Picasso*, el 1999 el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes i el 2006 el Premi de la Crítica Serra d'Or d'obres completes per *Obra literària completa*.

Jo em donaria a qui em volgués

Jo em donaria a qui em volgués,
com si ni jo me n'adonés,
d'aquest donar-me: com si ho fes
un jo de mi que m'ignorés.

Jo em donaria a qui es donés
a canvi meu per sempre més:
que res de mi no me'n quedés
en el no-meu que jo en rebés.

Jo em donaria per un bes,
per un de sol, però que besés
i del besat em desbesés.

Jo em donaria a qui em volgués,
com si ni jo me n'adonés:
com una almoina que se'm fes.

Joan Alcover

Joan Alcover i Maspons fou poeta, assagista i polític. Nasqué a la ciutat de Mallorca el 1854 i morí el 1926.

Fou deixeble de Josep Lluís Pons i Gallarza i condeixeble de Costa i Llobera, Antoni Maura i altres autors contemporanis pertanyents a l'Escola Mallorquina.

El 1909 fou proclamat Mestre en Gai Saber i el 1919 obtingué el Premi Fastenrath. El 1951 es publicaren postumament les seves *Obres completes*.

Algunes de les seves poesies han estat traduïdes a diverses llengües i musicades. L'exemple més bell és potser *La Balanguera*, amb música d'Amadeu Vives, excel·lentment interpretada i editada, entre d'altres, per Maria del Mar Bonet, Els Ocults, Ximbomba Atòmica, Chenoa, etc.

Les seves obres principals en català són: *La Balanguera* (Himne oficial de Mallorca), *La serra* (un poema), *Homenatge a Costa i Llobera*, *La relíquia* (un poema), *petició de Rusiñol*, *Cap al tard*, *Poemes bíblics*,

i en castellà: *Poesías*, *Nuevas Poesías*, *Poemas y armonías*, i *Meteoros*.

La balanguera

La Balanguera misteriosa,
com una aranya d'art subtil,
buida que buida sa filosa,
de nostra vida treu el fil.

Com una parca bé cavil·la,
teixint la tela per demà
la balanguera fila, fila,
la balanguera filarà.

Com una parca bé cavil·la,
teixint la tela per demà
la balanguera fila, fila,
la balanguera filarà.

Girant la ullada cap enrera
guaita les ombres de l'avior,
i de la nova primavera
sap on s'amaga la llavor.

Sap que la soca més s'enfila
com més endins pot arrelar
la balanguera fila, fila,
la balanguera filarà.

Sap que la soca més s'enfila
com més endins pot arrelar
la balanguera fila, fila,
la balanguera filarà.

De tradicions i d'esperances
tix la senyera pel jovent
com qui fa un vel de nuviànces
amb cabelleres d'or i argent.

De la infantesa que s'enfila,
de la vellúria qui se'n va,
la balanguera fila, fila,
la balanguera filarà.

De la infantesa que s'enfila,
de la vellúria qui se'n va,
la balanguera fila, fila,
la balanguera filarà.

Jaume Sisa

Jaume Sisa (Barcelona, 1948) és un cantautor català que s'autodefineix com a galàctic. Durant una etapa de la seva trajectòria artística també ha estat conegut per "Ricardo Solfa".

A l'any 1975 va publicar *Qualsevol Nit Pot Sortir El Sol*, que ha esdevingut el més exitós dels seus àlbums. En aquest disc, el cantant començava a forjar un so característic, en el qual insistirà en propers treballs. Una prohibició governativa de Sisa al Festival Canet Rock d'aquell any, convertiria en gairebé mítica la cançó que donava títol a l'àlbum.

La seva relació teatral amb Dagoll-Dagom arrenca al 1977, quan va inventar la banda sonora d'*Antaviana*, espectacle basat en textos de Pere Calders. També va escriure les cançons de *Nit de Sant Joan*. L'artista, però, no es va poder lluir a l'estrena de l'espectacle, el 1981, per motius de salut.

Qualsevol nit pot sortir el sol

Fa una nit clara i tranquil·la, hi ha la lluna que fa llum, els convidats van arribant i van omplint tota la casa de colors i de perfums.

Heus aquí a Blancaneus, en Pulgarcito, els tres porquets, el gos Snoopy i el seu secretari Emili, i en Simbad, l'Ali-baba i en Gullivert.

Oh, benvinguts, passeu passeu, de les tristora en farem fum.
A casa meua és casa vostra si que hi ha cases d'algú.

Hola Jaimito, i doña Urraca, en Carpanta, i Barba-azul,
Frankenstein, i l'home-llop, el compte Dràcula, i Tarzan,
la mona Chita i Peter Pan.

La senyoreta Marieta de l'ull viu ve amb un soldat,
els Reis d'Orient, Papa Noël, el pato Donald i en Pasqual,
la Pepa maca i Superman.

Oh, benvinguts...

Bona nit senyor King Kong, senyor Asterix i en Taxi-Key,
Roberto Alcazar i Pedrín, l'home del sac, i en Patufet,
senyor Charlot, senyor Obelix.

En Pinotxo ve amb la Monyos agafada del braçet,
hi ha la dona que ven globus, la família Ulises,
i el Capitán Trueno en patinet.

Oh, benvinguts...

A les dotze han arribat la fada bona i ventafocs,
en Tom i Jerry, la bruixa Calixta, Bambi i Moby Dick,
i l'emperadriu Sissi.

I Mortadelo, i Filemón, i Guillem Brown, i Guillem Tell,
la caputxeta vermelleta, el llop ferotge, i el caganer,
en Cocoliso i en Popeye.

Oh, benvinguts, passeu passeu, ara ja no falta ningú,
o potser sí, ja me n'adono que tan sols hi faltes tu.
També pots venir si vols, t'esperem, hi ha lloc per tots.
El temps no conta, ni l'espai, qualsevol nit pot sortir el sol.

Josep Maria de Sagarra

Josep Maria de Sagarra i de Castellarnau (Barcelona, 5 de març de 1894 - 27 de setembre de 1961) va ser un poeta, novel·lista, dramaturg, periodista, traductor i escriptor català. Provenia d'una família de la petita aristocràcia barcelonina.

El 1910 va ingressar a la facultat de Dret de la Universitat de Barcelona. Va formar part de la Penya Gran de l'Ateneu Barcelonès.

En el camp del teatre, **Sagarra** va conrear també una gran varietat de gèneres: revistes musicals, comèdies, farses i sainets de costums, tragèdies i, sobretot, va crear un model que recollia amb originalitat una bona part dels ingredients del drama, de la comèdia de costums i de la cançó popular catalana.

L'any 1961, Josep Maria de Sagarra preparava una llarga estada a Roma, amb una beca de la Fundació Juan March per a escriure una obra ambiciosa sobre el Vaticà i la Ciutat Eterna, però una malaltia li va provocar una llarga agonía que el va portar a la mort.

La seva obra poètica ha estat musicada per intèrprets com Guíllermína Motta, Lluís Llach, Ramon Muntaner, Ovidí Montllor i Celdoni Fonoll, entre d'altres, que l'han difosa a les noves generacions.

Cançó de rem i de vela n. XII

Entre les barques quan passa l'amor,
no duu la fúria de crits ni besades,
l'amor que passa a la vora del mar,
és blau verdós i flexible com l'aigua.

Entre les barques quan passa l'amor,
no s'ha vestit de passades molt llargues,
l'amor que passa a la vora del mar,
curt refilet de pinsà i cogullada.

Perquè a la platja hi arribi l'amor,
hem de tenir una miqueta de calma,
i una gavina pel cel adormit,
una gavina i una aigua ben blava.

Perquè a la platja hi estigui de grat,
ni una estrelleta li amagui la cara;
l'amor que passa a la vora del mar,
va sospirant per les nits estrellades.

L'amor que passa a la vora del mar,
vol que tot just es bellugui la barca,
vol a la vela una mica de vent,
però té por de sentir les onades.

Vol una galta que es deixi besar,
però que hi posi una certa recança;
l'amor que es diu a la vora del mar,
és un amor de molt poques paraules.

Amor d'estrella que apunta en el cel,
amor tranquil si agonitza la tarda,
ran de la cara se'ns gronxa l'airet
i el cant del grill ens arriba a la platja.

Entre les barques quan passa l'amor,
no vol ni plors ni gemecs ni rialles,
l'amor que passa a la vora del mar,
és un sospir que batega com l'aigua.

Que si per cas hi ha una punta de grop
si xiscla el vent, i si trona, i si llampa,
l'amor que passa a la vora del mar
esporuguit va fugint de la platja.

Vinyes verdes vora el mar

Vinyes verdes vora el mar,
ara que el vent no remuga,
us feu més verdes i encar
teniu la fulla poruga,
vinyes verdes vora el mar.

Vinyes verdes del coster,
sou més fines que la userda.
Verd vora el blau mariner
vinyes amb la fruita verda,
vinyes verdes del coster.

Vinyes verdes, dolç repòs,
vora la vela que passa;
cap al mar vincleu el cos
sense decantar-vos massa,
vinyes verdes, dolç repòs.

Vinyes verdes, soledat
del verd en l'hora calenta.
Raïm i cep retallat
damunt la terra lluenta;
vinyes verdes, soledat.

Vinyes que dieu adéu
al llagut i a la gavina,
i al fi serrellet de neu
que ara neix i que ara fina...
Vinyes que dieu adéu!

Vinyes verdes del meu cor...
Dins del cep s'adorm la tarda,
raïm negre, pàmpol d'or,
aigua, penyal i basarda.

Vinyes verdes del meu cor...
Vinyes verdes vora el mar,
verdes a punta de dia,
verd suau cap al tard...

Feu-nos sempre companyia,
vinyes verdes vora el mar!

Lluís Llach

Lluís Llach i Grande (Girona, 7 de maig de 1948) és un músic i cantautor català que pot considerar-se com un dels capdavanters de la Nova Cançó. Com a artista compromès amb el seu entorn, ha estat un referent, ja no només musical, sinó també intel·lectual de tres generacions.

Fill d'un metge de poble va viure la seva infància a Verges, petit poble situat al Baix Empordà.

El seu debut el va fer el 22 de març de 1967 a Terrassa. El novembre del mateix any, actua al costat de Raimon a la plaça de braus de les Arenes.

Lluís Llach va decidir acabar la seva carrera de 40 anys, almenys amb acompanyament de músics, el dia 24 de març a Verges.

Posava el punt final amb totes les seves facultats, en el punt àlgid de la seva carrera artística, en un concert d'unes tres hores.

Entre les seves cançons més representatives podem trobar: *La gallineta*, *L'estaca*, *Amor particular*, *El jorn dels míserables*, *Viatge a Ítaca*...

Amor particular

Com t'ho podria dir
perquè em fos senzill, i et fos veritat,
que sovint em sé tan a prop teu, si canto,
que sovint et sé tan a prop meu, si escoltes,
i penso que no he gosat mai ni dir-t'ho,
que em caldria agrair-te tant temps que fa que t'estimo.

Que junts hem caminat,
en la joia junts, en la pena junts,
i has omplert tan sovint la buidor dels meus mots
i en la nostra partida sempre m'has donat un bon joc.
Per tot això i coses que t'amago
em caldria agrair-te tant temps que fa que t'estimo.

*T'estimo, sí,
potser amb timidesa, potser sense saber-ne.
T'estimo, i et sóc gelós
i el poc que valc m'ho nego, si em negues la tendresa;
t'estimo, i em sé feliç
quan veig la teva força, que empeny i que es revolta,
que jo...*

Que passaran els anys,
i vindrà l'adéu, com així ha de ser,
i em pregunto si trobaré el gest correcte,
i sabré acostumar-me a la teva absència,
però tot això serà una altra història,
ara vull agrair-te tant temps que fa que t'estimo.

T'estimo, sí...

Els pets

Els Pets és un grup de rock català i pop rock, liderat per Lluís Gavaldà, originari del poble de Constantí (Tarragonès).

Els seus components són el ja citat **Lluís Gavaldà** a la veu i guitarra, que n'és també el principal compositor, **Joan Reig** a la bateria i **Falín Cáceres** al baix. En els dos primers discos també formava part del grup el guitarrista Ramon Vidal. Els acompanyen habitualment unes coristes anomenades **Les Llufes**. Al trio fundador oficial s'hi sumen tres músics més: **Jordi Picazos** (guitarra, mandolina), **Marc Grasas** (guitarra, veu) i **Joan Pau Chaves** (teclats).

En una primera etapa cançons com *Vine a la festa* i *Tarragona m'esborrona* es van convertir en èxits molt populars davant la sorpresa del propi grup, que s'havia batejat amb el nom d'Els Pets pensant que no duraria més d'unes poques setmanes.

Un cop superada aquesta primera etapa, el grup va tornar a tenir una gran èxit amb el disc *Bondia*, un dels més venuts de la música catalana, amb 85.000 còpies.

Bon dia

La vella Montserrat, desperta el barri
A cops d'escombra tot cantant,
Les primeres persianes, s'obren feixugues badallant.
Rere el vidre entelat, el cafeter assegura que no era penal
I es desfà la conversa igual que el sucre del tallat.

***Bon dia, ningú ho ha demanat però fa bon dia,
Damunt els caps un sol ben insolent
Il.lumina descarat tot l'espectacle de la gent.***

Al bell mig de la plaça
La peixetera pren paciència amb la consol
Que remuga i regala
Grans bafarades d'alcohol.
I al pedrís reposant
L'avi josep no es deixa perdre cap detall
I amb esguard es pregunta
Quants dies més té de regal.

Bon dia...

Nens xisclant, olor a pixum de gat,
Veïnes que un cop has passat et critiquen.
Gent llençant la brossa d'amagat
I un retardat que amb ulls burletes et mira
I diu

Bon dia...

Sau

Sau és un dels grups pioners del rock català, i un dels més reeixits del moviment. Els seus components eren **Carles Sabater**, cantant, i **Pep Sala**, que tocava la guitarra i, en ocasions, els teclats.

El grup es va formar el 1987 i va durar fins al 1999, quan va morir **Carles Sabater**.

Pep Sala era el compositor de les cançons, i les lletres les feia juntament amb **Carles Sabater** i, en els primers discos, també amb **Joan Capdevila**, mànager del grup.

Entre les cançons més conegudes es troben "**Boig per tu**" o "**El tren de mitjanit**".

Boig per tu

A la terra humida escric
nena estic boig per tu,
em passo els dies
esperant la nit.

Com et puc estimar
si de mi estàs tan lluny;
servil i acabat
boig per tu.

*Sé molt bé que des d'aquest bar
jo no puc arribar on ets tu,
però dins la meva copa veig
reflexada la teva llum, me la beuré;
servil i acabat, boig per tu.*

Quan no hi siguis al matí,
les llàgrimes es perdran
entre la pluja
que caurà avui.

Em quedaré atrapat
ebri d'aquesta llum
servil i acabat
boig per tu.

*Sé molt bé que des d'aquest bar
jo no puc arribar on ets tu,
però dins la meva copa veig
reflexada la teva llum, me la beuré;
servil i acabat boig per tu.*

Konstantinos Kavafis

Konstantinos Petrou Kavafis (nascut i mort a **Alexandria, Egipte**, 29 d'abril de 1863 - 29 d'abril de 1933) va ser un poeta grec, una de les figures literàries més importants del segle XX i un dels majors exponents del renaixement de la llengua grega moderna.

va treballar com a periodista i com a funcionari, i va publicar relativament poc en vida. La seva temàtica fortament urbana i introspectiva, i sense embuts sobre la seva orientació homosexual, van demorar la seva acceptació.

Kavafis va néixer a **Alexandria, Egipte**, on el seu pare era un ric comerciant. Després de la seva mort en 1870 la família va haver d'emigrar a Liverpool. Va tornar a **Alexandria** l'any 1882.

Al 1885 la família va haver de mudar-se de nou, aquesta vegada a **Istanbul**. Quan Kavafis va tornar a **Alexandria** ho faria per a quedar-se la resta de la seva vida. Entre 1891 i 1904 va publicar la seva poesia, amb poc èxit.

Després de la seva mort, la reputació de **Kavafis** va augmentar, passant a ser considerat un dels millors poetes grecs moderns.

Ítaca

I

Quan surts per fer el viatge cap a Ítaca,
has de pregar que el camí sigui llarg,
ple d'aventures, ple de coneixences.
Has de pregar que el camí sigui llarg,
que siguin moltes les matinades
que entraràs en un port que els teus ulls ignoraven,
i vagis a ciutats per aprendre dels que saben.

Tingues sempre al cor la idea d'Ítaca.
Has d'arribar-hi, és el teu destí,
però no forçis gens la travessia.
És preferible que duri molts anys,
que siguis vell quan fondegis l'illa,
ric de tot el que hauràs guanyat fent el camí,
sense esperar que et doni més riqueses.

Ítaca t'ha donat el bell viatge,
sense ella no hauries sortit.
I si la trobes pobra, no és que Ítaca
t'hagi enganyat. Savi, com bé t'has fet,
sabràs el que volen dir les Ítaques.

II

Més lluny, heu d'anar més lluny
dels arbres caiguts que ara us empresonen,
i quan els haureu guanyat
tingueu ben present no aturar-vos.
Més lluny, sempre aneu més lluny,
més lluny de l'avui que ara us encadena.

I quan sereu deslliurats
torneu a començar els nous passos.
Més lluny, sempre molt més lluny,
més lluny del demà que ara ja s'acosta.
I quan creieu que arribeu, sapigueu trobar noves sendes.

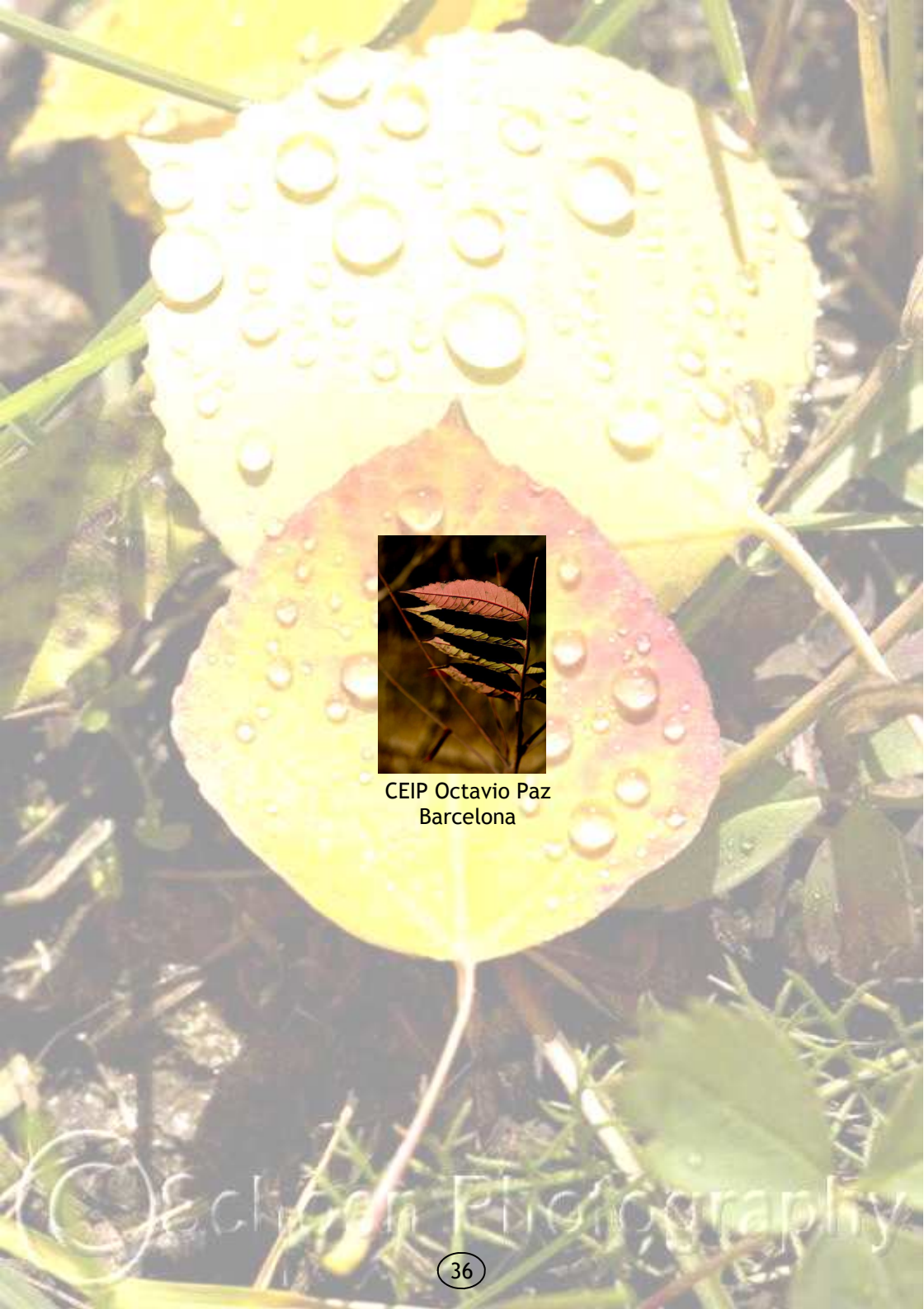
III
Bon viatge per als guerrers
que al seu poble són fidels,
afavoreixi el Déu dels vents
el velam del seu vaixell,
i malgrat llur vell combat
tinguin plaer dels cossos més amants.

Omplin xarxes de volguts estels
plens de ventures, plens de coneixences.

Bon viatge per als guerrers
si al seu poble són fidels,
el velam del seu vaixell
afavoreixi el Déu dels vents,
i malgrat llur vell combat
l'amor ompli el seu cos generós,
trobin els camins dels vells anhels,
plens de ventures, plens de coneixences.

[Redacted text]

CEIP Octavio Paz
Barcelona